விட்டனையமல் உன்னதமா உலகம்! சீறி சிரிக்கின்ற தென்பனும் சிரிக்கின்றானே! மகட்டு கின்ற மதத்தினையர் வாழ்கின்றனரே! வாயிலும் கையிலும் மறைவு ஏதுமுண்டோ? சுருட்டுகின்றனர் தம் கையில் கிடைத்தவற்றைச்! ஏதத்தினையும் தமக்கென்று சூழ்ந்துவர் தம்மை வெகுட்டுவது பகுத்தறிவே! கல்வியையும் ஊதியையும் கொடுதியையும் ஈண்டு யாரும்.

யாரையுக்குப் பத்தினியோ ஏத்த தாரும்? பூரத்தே விக்ரமோ சிரிக்கின்றேம்? மன்னனையை, கன்னல் மொழி, மன்னும் சூழ்ன்னல் வாயிலாகின் ஏறுத்தி நீ, அடிதின் உத்தி!

வழிபாடுக்க எண்ணியே உன்னி! யாரும் வாயிலார்க்க கியலாத கூத்தே! மயிர்ச்சிலிர்க்கும் சிரித்திருக்கும் தேகம் கண்டு— தாமரைக்கண்ணர் கமைக்கத்தி தளிர்மேனி— ஊது கன்ற வசை மொம்மன் புருவத்தின் மேல்— கணி நாணும் கிவ்வடிதும் புனியும் ஏறும்— துவராடை— ஆர்த்த சிகர்— ஏறு ப்பாரு நீண்டு கணிக்க— கன்றுமனர்க் கேழுடையான்— செவ்வாத ஊன் தோ நகைப்புச் சிரிதும்— மெண்மனர் நான்! தும்ப அவன்— மடமை மேல் வைற்றி— மீப்பனையா மக்கட்டு மீப்பும், சுற்றும் வழிப்பனையா மக் கட்டு வாழிப்பும்— பஞ்சாத்துப் பாக்கின்றார் நாட்டுமக்கள்— ஆழித்த மாவான் மாஞ்சாத்த கண்ணுருக்கித்த நாடை— ஊழப் பாக்கேமே சிரிக்க— மாரதுவோ ஆர் வோரன் சூழ்ந்திப் பரணா— சாய்பாண ரூத் சத்தார்— கேழ்பவர் சிர்மன் கான் கொசு கின்றான்— தேரனத்து ணைப் த்தேன கிரக்கம் வேம்மன் சிரிய கிடக் மெத்தி ஏன்கிறு— அடிகே தெய் மாய் வர்த்து மேனன்று—

"மனித்த சடையும், மயாம் மேனியும், மான் மையண்ணிறும்,
குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயும், மேனி கிரியும்,
கனித்தத் தங்கிய ரூத்தமையான் மாதமும் கானைப் பொன்றூல்
மனித்தப் பாரவையும் வேண்வேத்த ஏத்த மா ரூபத்தே!"

கனவுக்கமாரு மத்தியான வானம் போன்றது... அவன் பொந்துக் கிளி... ஏன்னைக் கட்டுண்டு அடு ரணாதவடை ஏரு உருவத்தைக் கட்டுண்டு மாடிக்கொண்டு...

அவனை விடுத்துக் கொண்டு ஏன்று வாட்டான். வாழ்க்கை வாவ்வாவு ஏன்ப மாக கிருக்கும்! கொடுமியத்தின்கே அவன் ரவ்வானை வேரும் ஊக்கமாக கிருப்பான், மனிதப் புருக்கனை கிள்வாது, மனிதக்கட்டு ப்பாடுன்ற, மனித கரகரிகம் என்ற தூர் நான்றும் வீசாது கொனைத் தேன், வாழ்க்கையையே ஓர் கிண்பம் பெருவ் கனவாகக் கழி தீதான் என்ன?

"மர்கொண்ட தேன்புயத்தான் மாருகர் வைப்பதுக்கு வர்தேன்
ஏன்கொண்ட மாவான் சுவையாளர் ஊர் கிவையே
வான் கொண்ட வானுதவான் வேலி தருவ் கூன
ஏன் கொண்டு பேரமனரும் ஆன்னாய் ஏதுஞ் சுவை"

வான் கொண்ட வான் நுதவான்: வான்கீய் போன்று வளர்ந்த ஏனையுடைய ஏற்றி யையேற்றவன். "இனையார் கானியிடத்து"

இனையானன் ஏது மதிரு நாயகன் கேஞ்சுக வாய்
கினையார் கலவாயிடத்தும் நமரகடத்துமன்ன
வனையாத வொன்றை சிற்றேவனையும் மடமன்னர்
தினையாதியகையுன் கானாஞ்சி ஏந்தும் சிமயத்துமே.

[மந்திரி தலைய சிற்றத்தையுடைய நருநாத தேயுதி யானது, ஏக்கம் பூப்பொன்ற சிவந்த வாயையுடைய கனம் பொன்கொரோ கனையும் சமயத்திலும் கிவயெ மரன் கொன்னிக்யாமுமன்ற வணவ்வாத பொன்றை வினைந்து நிலையு, மட கனிக்கு மனையாரிச்சன் வாசத்து பூப்பு யாருக்கு தம் கைகளின் கானாஞ்சி ஏந்தும் சிமயத்திலும் சற்றே வினையும். கினை=சுற்றம், கிஞ்சிகம்= பொ ருக்கு, கினையர்=கிளைஞர், தினை=விளைவு.